

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě projednal v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Čestmíra Dudy a soudců JUDr. Danuše Teschlerové a JUDr. Vladislava Topiarze ve veřejném zasedání konaném dne 29. listopadu 2017 **odvolání obžalovaného M. H.** proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 20.9.2017 sp. zn. 1 T 73/2017 a rozhodl *takto* :

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr.řádu se k odvolání obžalovaného M. H. napadený rozsudek z r u š u j e ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody.

S přihlédnutím k ust. § 259 odst. 3 tr.ř. se nově rozhoduje takto:

Obžalovaný

M. H.,

nar. XXX v XXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXX, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Oráčov,

podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem okresního soudu byl obžalovaný M. H. uznán vinným pod bodem 2) výroku jednak pokusem zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jednak přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a pod body ad 1), 3) výroku přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Odsouzen byl podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 roků. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou.

Proti rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil do výroku o vině pod bodem ad 2) a výroku o trestu. V odůvodnění odvolání namítl, že ve spise nejsou stanoveny přesné časové termíny, když ve skutkové větě obžaloby je uvedeno datum z 29.1. na 30.1.2017, v odůvodnění je uvedeno pouze datum 30.12.2016, které se shoduje s datem uváděným pouze poškozenou R. K. v její výpovědi v přípravném řízení a ani v její výpovědi v hlavním líčení konaném dne 16.8.2017 nedošlo ke zpřesnění data, kdy došlo k události. Pokud žalovaná událost skutečně vznikla, mělo to být ve zcela jiném termínu, než bylo uvedeno ve sdělení obvinění a následně obžalobě. Toto datum je nezbytné upřesnit a jednoznačně stanovit, zda se pokus znásilnění skutečně stal nebo je to pouze snaha poškozené zbavit se obžalovaného a vymanit se na delší dobu z jeho vlivu, neboť celé rozhodování prvoinstančního soudu i stanovení výše trestu je postaveno právě na ust. § 185 tr. zákoníku. Svědkové slyšení k jednání pod bodem ad 2/ výroku nebyli přítomni události, která se měla stát, a obsahují-li jejich výpovědi o události informace, vyplývají pouze z jejich kontaktu s poškozenou. Pouze svědkyně J. byla s obžalovaným v přímém kontaktu, ale viděla ho pouze spát v pokoji R. K. v době, kdy tato v něm přítomna nebyla. K tomu, zda k pokusu znásilnění došlo, nemá žádný přímý poznatek. Nelze rovněž souhlasit s tím, že orgány činné v trestním řízení nenalezly neustanovenou osobu, která by svou výpovědí mohla upřesnit to, co se mělo stát. Je na pováženou, zda se na místě taková osoba skutečně nacházela, kdy podle obžalovaného byl pokoj v době, kdy v něm pobýval s poškozenou uzamčený a tento odemkla až poškozená v době, kdy jej opouštěla. Poté navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžaloby jej za skutek pod bodem ad 2/ výroku zprostil a poté mu nově uložil trest dle ust. § 178 odst. 2 tr. zákoníku.

Podle skutkových zjištění okresního soudu obžalovaný **pod bodem ad 2) výroku** napadeného rozsudku v nočních hodinách z 29. na 30. 1. 2017 v XXX, okres XXX, v bytě č. XXX ubytovny na ulici XXX, se pod nepodstatnou záminkou vloudil do pokoje obývaného R. K., zde se začal chovat velmi nevhodně až agresivně, takže R. K. obžalovaného vyzvala, aby byt opustil, dále ji již nekontaktoval, ani nenavštěvoval, na což obžalovaný nereagoval, z bytu neodešel, poškozenou začal urážet vulgárními výrazy a dále jí sdělil, že je mu všechno jedno, za chvíli půjde sedět, začal rozbíjet zařízení bytu, roztrhal osobní oblečení poškozené, tato začala mít obavy o své zdraví a život, následně

ji uchopil rukama za vlasy, cloumal s ní do stran, nejméně 5x jí hlavou udeřil o stěnu v době, kdy seděla na posteli, vysvlékl se donaha, vystoupil na postel, rukou sevřel poškozenou kolem krku do tzv. kravaty, v druhé ruce držel sprej ve válcové tubě, silou stáhl hlavu poškozené ke svému rozkroku a obnaženému ztopořenému pohlavnímu údu se slovy, že „jestli mu nevykouří, tak neodejde a sprej jí strčí do přirození“, což u poškozené vzbudilo výraznou obavu, že by ji mohl znásilnit, fyzickému napadání a orálnímu pohlavnímu styku se bránila, slovně jej odmítala a vzhledem k vypjaté situaci začala hlasitě volat o pomoc tak, že do pokoje vstoupila z chodby dosud neustanovená osoba, obžalovaný svého počínání v danou chvíli zanechal a poškozená z bytu utekla, kdy svým počínáním jí obžalovaný způsobil podlitiny a zhmožděnin hlavy i paží, které si nevyžádaly lékařské ošetření, ani další léčení, pouze po dobu do jednoho týdne poškozená trpěla bolestmi hlavy a poškozením i roztrháním osobních věcí jí způsobil škodu ve výši nejméně 500,- Kč.

Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení rozhodnutí předcházející, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že k odvolání obžalovaného je nutno rozhodnout výrokem shora.

Pokud jde o postup v dosavadním řízení, neshledal v něm krajský soud žádných nedostatků či pochybení, které by nebylo možno odstranit v rámci veřejného zasedání, neboť okresní soud provedl v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu dokazování náležitým způsobem a v potřebném rozsahu tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Provedené důkazy vyhodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu a vzhledem k tomu učinil zákonu odpovídající rozhodnutí o vině a trestu. Změna, kterou krajský soud provedl v napadeném rozsudku, byla vyvolána novelizací některých ustanovení trestního zákoníku, mimo jiné § 56, který obsahuje podmínky pro určení způsobu výkonu trestu odnětí svobody z.č. 58/2017 Sb. a nabyl účinnosti dne 1.10.2017.

K odvolacím námitkám obžalovaného je nutno uvést, že okresní soud postupoval správně, jestliže rozhodnutí o vině obžalovaného opřel o výpověď poškozené R. K., která je podporována závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie, jež u poškozené konstatují potenciál její obecné věrohodnosti jako nenarušený, její výpovědi nesou kvalitu prožitého, jsou soudržné v čase, s dostatkem detailů, faktických i funkčních, nemá sklon k agravaci. Při vybavování předmětných událostí reagovala úzkostně, se zvýšením psychomotorického neklidu a s patrnou potřebou aktivně vytěsnit vzpomínky mimo vědomí. Byla u ní shledána přítomnost strachu, zneklidnění, emočního diskomfortu, včetně příslušných fyziologických reakcí. Zážitek útoku na ubytovně považuje za extrémní, do té doby nezažitý, kdy prožívala reálnou obavu o svůj život. K obžalovanému měla vztah kamarádský, měla ho ráda, avšak bez kvality partnerské lásky, zamilovanosti, kontakty s ním nevyhledávala, ale současně se jim ani nebránila, nevadilo jí běžné popovídání, intimní styky spíše strpěla, vyhověla naléhání. Při zvyšující se intenzitě kontaktů se tyto pro ni stávaly spíše obtížnými a komplikujícími její život na ubytovně, snažila se mu vyhýbat, stěžovala si na jeho neodbytnost. Postupně vnímala větší rozpínavost a agresivní projevy ze strany obžalovaného, nikdy ale v míře předmětného chování. Aktuálně v době vyšetření u ní

převážil strach z obžalovaného, obava ze setkání, z odplaty za soudní řešení, potřeba na jeho osobu a agresivitu chování zapomenout, přenést se přes ně. Za svou osobu, z obav z reakce obžalovaného, agrese a msty, primárně zvolila událost nehlásit a nekriminalizovat. V jejím chování byly v době vyšetření přítomny rysy posttraumatu, byl shledán syndrom týrané osoby, kdy poškozená je vzhledem ke svým osobnostním kvalitám a strategiím řešení situací, zejména svému sklonu dlouhou dobu setrávat i v nevyhovujících podmínkách, a na tlak a agresi reagovat vyhýbavě, snadným terčem pro jedince dominantní, majetnické a agresivní. Je vysoká pravděpodobnost, že bude dlouhou dobu tolerovat i jednání, které je v její neprospěch, narušující její osobní hranice – prostor, finance, intimitu. Nebude vyhledávat podporu v okolí či šířeji komunikovat bezpráví, které prožívá. Uvedené skutečnosti potvrzují i výpovědi svědků M. Z., matky poškozené a K. M., jejího přítele. Výpovědi svědky E. J., již se poškozená svěřila, že se obžalovaného bojí, byl určen den a doba, kdy se obžalovaný v pokoji poškozené na ubytovně nacházel, a došlo k inkriminovanému jednání.

Krajský soud se proto i plně ztotožnil s právní kvalifikací, kterou zvolil soud I. stupně pro jednání obžalovaného, které má bez bezdůvodných pochybností za prokázáno, popsané ve skutkové větě pod bodem ad 2/ výroku napadeného rozsudku, neboť naplňuje, jak po objektivní, tak po subjektivní stránce, všechny zákonné znaky skutkové podstaty jednak pokusu zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jednak přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku

S ohledem na to, že, jak nalézací soud, tak i soud odvolací, dospěly k závěru, že po formální stránce jsou znaky skutkové podstaty zažalovaného trestného činu u obžalovaného naplněny, zabýval se krajský soud v rámci odvolacího řízení jeho jednáním z hlediska společenské škodlivosti tak, jak mu ukládá ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku. V tomto případě dospěl jednoznačně k závěru, že trestní odpovědnost obžalovaného je dána a je natolik vysoká, že k vyřešení věci by nepostačovalo uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu než trestního zákoníku.

Okresní soud nepochybil ani ve výroku o trestu, kdy při ukládání trestu respektoval ustanovení §§ 37, 38, 39 tr. zákoníku, o obecných ustanoveních pro ukládání trestních sankcí, jejich přiměřenosti a stanovení druhu a výměry trestu, ust. §§ 41 a 42 tr. zákoníku o okolnostech polehčujících a přitěžujících i ust. § 43 odst. 1 tr. zákoníku o úhrnném trestu. Uložil mu správně, s ohledem na povahu a závažnost trestných činů, jichž se dopustil, na způsob, jakým je spáchal, na následky, které jeho jednání mělo, i s ohledem na jeho pohnutku i samotnou osobu obžalovaného, který je osobou opakovaně soudně trestanou pro závažnou násilnou trestnou činnost opět nepodmíněný trest odnětí svobody v rámci trestní sazby uvedené u zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku, která je přísnější, a to v trvání 4 roků, kdy konkrétní výměra trestu odpovídá jak zjištěnému stupni škodlivosti jednání obžalovaného, tak i možnosti jeho nápravy. Protože svým jednáním naplnil znaky skutkových podstat dvou trestných činů, byl mu dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku správně uložen trest úhrnný.

S ohledem na novelu trestního zákoníku proto krajský soud toliko podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil ve výroku o způsobu výkonu

trestu odnětí svobody a přihlédnutím k ust. § 259 odst. 3 tr. řádu sám nově rozhodl, že se obžalovaný M. H. pro výkon uloženého trestu odnětí svobody podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazuje do věznice s ostrahou. V dalších výrocích zůstal napadený rozsudek nezměněn.

P o u ě n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 29. listopadu 2017

JUDr. Čestmír Duda , v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Danuše Teschlerová

Za správnost vyhotovení:
Irena Juříčková